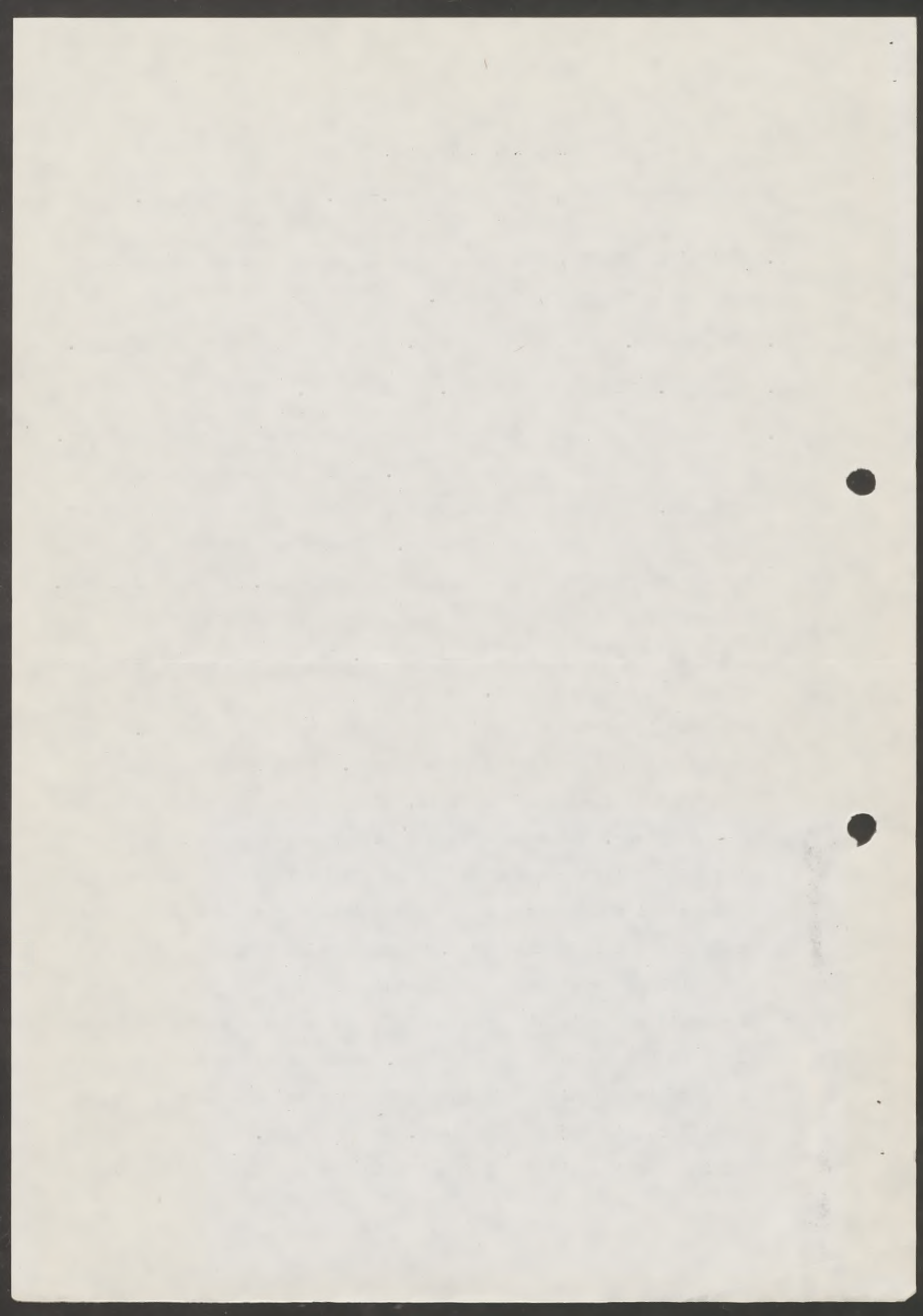

A N K I E T A

do SŁOWNIKA POLSKI WALCZĄCEJ NA KRESACH PŁN.-WSCH. II RZECZYPOSPOLITEJ.

1. CIERPIŃSKI STEFAN, syn ZYGMUNTA i KAZIMIERY z domu BAŃKOWSKA, pseudonimy "KONRAD", "KORWIN".
2. Urodzony dn. 16 września 1904 r. w majątku ZACHARYSZKI k/WILNA.
3. Zmarł dn. 4 listopada 1979 r. w WARSZAWIE.
4. Pochodził z rodziny ziemiańskiej - szlachta herbu "JASTRZĘBIEC". W roku 1923 ukończył gimnazjum im. Króla Zygmunta Augusta w Wilnie i w tym samym roku wstąpił na Wydział Lekarski Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Uniwersytet ukończył uzyskując dyplom "Doktora Wszech nauk Lekarskich" dn. 12 kwietnia 1930 r. Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę w charakterze lekarza wolontariusza w Szpitalu Miejskim Św. Jakuba w Wilnie gdzie pracował do marca 1933 r. Jednocześnie pracował w Klinice Ginekologiczno-Położniczej Uniwersytetu Stefana Batorego. W tym czasie ożenił się z Marią Trzaskowską. Wiosną 1933 roku osiadł w majątku Anuliszki k/Solecznik, gdzie prowadził prywatną praktykę lekarską. Obserwacja bytu i zachorowalności ludności wiejskiej skierowała Jego uwagę na szerzenie się gruźlicy wśród młodzieży i równoczesne rozpowszechnione występowanie zakażenia gruźliczego u krów mlecznych. Wykorzystując tworzący się ruch spółdzielczy zorganizował zwalczanie gruźlicy za pośrednictwem tworzenia spółdzielni producentów nabiału i premiowania dostaw mleka od krów wolnych od gruźlicy. Jednocześnie prowadził akcję uświadamiania wśród ludności wiejskiej dotyczącej zwalczania gruźlicy wśród młodzieży. Latem 1939 r. podjął pracę w Klinice Chirurgicznej Uniwersytetu Stefana Batorego gdzie

pozostał /po 1 września/ do 25 grudnia 1939 r. tj. do momentu przejęcia Uniwersytetu przez władze litewskie.

5. W lutym 1940 r. objął posadę lekarza rejonowego w Płotelach, pow. Kretyngowski na Litwie gdzie pracował do sierpnia 1941 r. Następnie wrócił do Wilna i podjął dalszą praktykę lekarską. Od sierpnia 1941 r. brał czynny udział w podziemnym ruchu niepodległościowym. Organizował sieć punktów opieki nad rannymi w Wilnie i powiecie Wileńsko-Trockim i prowadził szkolenie na kursach sanitarnych. Zimą 1943/1944 prowadził szkolenie na kursie dla podoficerów sanitarnych w Małych Solecznikach k/Wilna.
6. W maju 1944 r. mjr ANTONI OLECHNOWICZ ps. "POHORECKI" powierzył mu zorganizowanie I-ej Czołówki Sanitarnej przy 1-ym Zgrupowaniu Armii Krajowej Okręgu Wileńskiego i mianował go jej komendantem. Na miejsce postoju wyznaczono wieś Onżadowo. W skład Czołówki wchodził: poza Komendantem dr Stefanem Cierpińskim, chirurg - dr Michał Juszczyński, dwie pielęgniarki i trzech sanitariuszy. Osłona została powierzona III-ej Brygadzie Partyzanckiej Armii Krajowej Okręgu Wileńskiego - "Szczerbca". Szpital Czołówki mieścił około 20-30 lekko-rannych. 4 lipca 1944 r. otrzymał rozkaz wymarszu z Onżadowa do Taboryszek, a w nocy z 5-go na 6-ty do Czarnej pod Wilnem, gdzie został rozwinięty szpital. Do Czarnej jednocześnie z rannymi w walkach o Wilno partyzantami Armii Krajowej nadeszły czołowe oddziały Armii Czerwonej i obok szpitala Czołówki rozwinął się polowy szpital radziecki. 12 lipca dostał rozkaz przeniesienia Czołówki do Elżbietowa, gdzie przebywał do momentu gdy wszyscy ranni mogli opuścić

szpital o własnych siłach. Z Elżbietowa udał się do Wilna gdzie od 16 sierpnia 1944 roku do 15 stycznia 1945 roku pracował w radzieckim ewakuacyjnym szpitalu Nr 2652, to jest do czasu wyjazdu przez Białystok do Lublina.

7, 8, 9 - nie dotyczy.

10. Od lutego 1945 pracował w Państwowym Urzędzie Repatriacyjnym początkowo na stanowisku kierownika Działu Zdrowia w Wojewódzkim Oddziale P.U.R. w Lublinie, a następnie na stanowisku zastępcy Naczelnika Wydziału Zdrowia Zarządu Centralnego P.U.R. w Łodzi, opracowując całość przepisów normujących pracę Służby Zdrowia P.U.R. oraz sprawozdawczość.

W październiku 1946 roku przeniósł się do Warszawy gdzie pracował w Zarządzie Głównym Polskiego Czerwonego Krzyża na stanowisku szefa Wydziału Inspekcji, a następnie od lipca 1947 r. do kwietnia 1953 w Ministerstwie Zdrowia na stanowisku naczelnika wydziału. Równolegle zdobył specjalizację w zakresie radiologii i od maja 1953 pracował jako rentgenolog w Szpitalu Nr 8. W listopadzie 1954 r. zorganizował pracownię rentgenowską przy ul. Nowolipie 31, którą prowadził do sierpnia 1971 roku tj. do czasu przejścia na emeryturę.

Tłumaczył literaturę fachową z zakresu radiologii z języka rosyjskiego; w roku 1954 "Radiologiczne Rozpoznanie Raka Żołądka" prof. S.A.Reinberga i w 1955 "Zarys Rentgenoterapii" S.W. Greczyszkina wydane przez PZWL.

W roku 1957 napisał pracę pt. "Zakład Rentgenowski Lecznictwa Otwartego" opublikowany w miesięczniku "Architektura" w 1959 r.

W 1961 roku ożeniła się po raz drugi z Romualdą z domu Bańkowską. W 1962 roku przyszła na świat córka Janina, a w 1963 roku syn Jacek.

11. Złoty Krzyż Zasługi - 22 lipca 1957 roku
Złota Odznaka Honorowa m.st.Warszawy - 17 stycznia 1965 r.
12. nie dotyczy
13. "OPERACJA WILEŃSKA AK" - ROMAN Korab-Żebryk.
14. Dr LECH IWANOWSKI, [redacted] Warszawa.
Inż. AUGUSTYN DOBROWOLSKI, [redacted] Warszawa.
Prof. KRZYSZTOF MIANOWSKI, [redacted] Warszawa.
Arch. JANUSZ CIERPIŃSKI /bratanek - wypełniający ankietę/,
[redacted] Warszawa.
15. Załączone kserokopie Oświadczenia Świadka
a/ Anatola Rymaszewskiego, pseudonim "Andrzej"
b/ Wiktora Jagody, pseudonim "Brzoza".
16. Załączona fotografia.

*Przygotował Janusz Cierpiński -
Warszawa 22.09.1992 r.k.*

